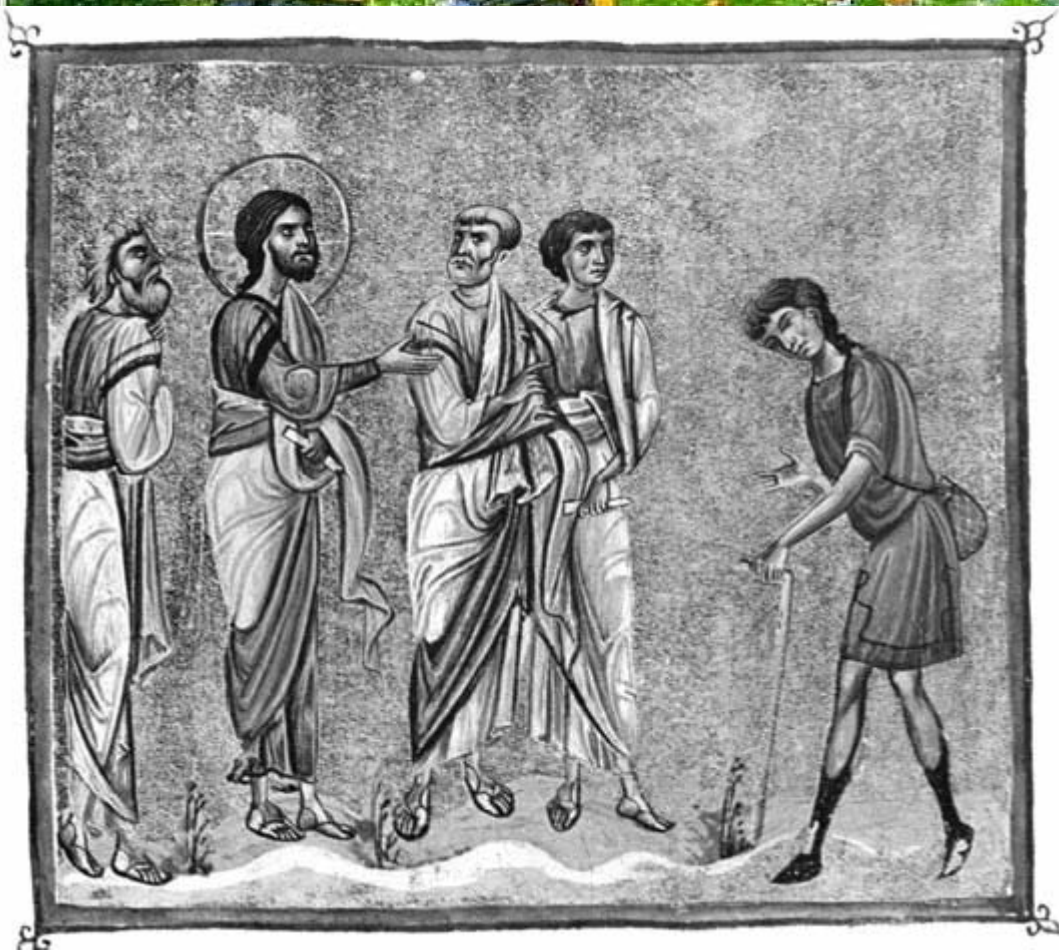

Συ διδάσκεις ημάς; (Κυριακή του Τυφλού)

Ορθοδοξία / Εορταστικοί λόγοι

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Γεννήθηκες

βουτηγμένος στην αμαρτία και θέλεις να μας κάνεις το δάσκαλο;» (Ιωάν. 9,34). Μ' αυτή τη φράση ολοκληρώνουν τον διάλογο τον οποίο είχαν οι Φαρισαίοι με τον εκ γενετής τυφλό, τον οποίο θεράπευσε ο Χριστός αναδημιουργώντας τον και δίδοντας του την ζωή ποιώντας πηλό, όπως ο Τριαδικός Θεός στην Εδέμ για να δημιουργήσει τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ. Και ο αναδημιουργημένος άνθρωπος, ο πρώην τυφλός, ο πρώην ταπεινός επαίτης, που όλοι τον γνώριζαν ως σιωπηλό και δυστυχή, λαμβάνει τέτοια δύναμη μέσα του, ώστε μπορεί πλέον να διδάσκει εκείνους που θεωρούσαν και είχαν στη ζωή το μονοπώλιο της θρησκευτικής και πνευματικής γνώσης, με τέτοιο τρόπο ώστε να τους αποστομώνει και να τους αναγκάζει να τον απομακρύνουν από την συναγωγή, γιατί δεν άντεχαν την παρρησία και την δύναμη των λόγων του.

Ο πρώην τυφλός γίνεται διδάσκαλος. Μόνο που δεν αποσκοπεί στο να διδάξει στους Φαρισαίους γνώσεις, θεολογικές ερμηνείες σε χωρία ή να κάνει κήρυγμα για το τι θέλει ο Θεός στον κόσμο ή πώς μπορεί να τηρηθεί αληθινά ο μωσαϊκός νόμος. Δεν αποσκοπεί στο να ελέγξει τους Φαρισαίους και τον κόσμο για τη ζωή τους. Δεν είναι ο μορφωμένος που αισθάνεται την ανάγκη να βιοπορισθεί τις γνώσεις του ή να τις προσφέρει στους άλλους. Δεν είναι ο νους που κατευθύνει την στάση διδαχής του πρώην τυφλού, αλλά η καρδιά. Είναι ο φωτισμός της ύπαρξης τον οποίο γεύτηκε με την αναδημιουργία του από το Χριστό. Δεν άνοιξαν μόνο τα μάτια του σώματος, αλλά και τα μάτια της ύπαρξης. Ως πρόσωπο πλέον ο πρώην τυφλός νιώθει ότι δεν μπορεί να κλείσει το στόμα του. Δεν μπορεί να μην μιλήσει και, στην ουσία, να διδάξει αυτό που έχει γίνει το κέντρο της ζωής του. Και ένα είναι το στοιχείο που διδάσκει στους Φαρισαίους, αλλά και σε όλο τον κόσμο: ότι ο Ιησούς Χριστός είναι αυτός που τον θεράπευσε, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εκ του Θεού προερχόμενος και όχι ένας άνθρωπος αμαρτωλός, ότι ο Ιησούς Χριστός μόνο αν προέρχεται από το Θεό μπορεί να ερμηνευθεί.

Ο πρώην τυφλός γίνεται διδάσκαλος. Διδάσκει την ευγνωμοσύνη προς Αυτόν που τον θεράπευσε. Διδάσκει την πίστη, δηλαδή την εμπιστοσύνη ότι Αυτός που τον έκανε καλά οδηγεί τους ανθρώπους στο Θεό. Διδάσκει την ανδρεία ότι δεν υπολογίζει την απόρριψη από τους άλλους για την σταθερότητα της ομολογίας του. Διδάσκει ήθος, αλήθεια και αυτοσεβασμό, γιατί δεν είναι διατεθειμένος να συμβιβαστεί με την κακία εκείνων που απορρίπτουν το βίωμα και την εμπειρία ζωής που τον μεταμόρφωσε. Διδάσκει τελικά την αξιοπρέπεια να παραμένει κανείς σταθερός στις αρχές του, που δεν είναι ιδέες ή επιχειρήματα ή σκέψεις, αλλά βιώματα.

Πολλές φορές στη ζωή μας έρχονται άνθρωποι, περιστάσεις, δοκιμασίες που μας καλούν να συμβιβαστούμε, να βάλουμε νερό στο κρασί μας, να υποχωρήσουμε σ' αυτό που ζούμε και πιστεύουμε ως αληθινό. Να κάνουμε πίσω και να αποδεχθούμε

αλλότριες διδασκαλίες. Ιδίως στην πνευματική μας ζωή και πορεία πολλοί μας ζητούν να αρνηθούμε την κολυμβήθρα του Σιλωάμ, την Εκκλησία στην οποία βαπτισθήκαμε και αναγεννηθήκαμε και να διαλέξουμε άλλες σκέψεις και πρόσωπα ως αληθινά. Η απειλή της αποσυναγωγοποίησης, η απειλή της απομόνωσης από τον προοδευμένο κόσμο, η ταύτισή μας με τον μέσο όρο, μας κάνει εύκολους στην υποχώρηση, με αποτέλεσμα οι συμβιβασμοί και η απάρνηση των αξιών να μας οδηγούν σε κρίση.

Παράλληλα, αισθανόμαστε το κενό και την έλλειψη διδασκάλων αληθινών που να μας στερεώνουν την πίστη, στο ήθος, στην ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για την πνευματική μας αναδημιουργία, διδασκάλων που έχουν την γενναιότητα να πάνε ενάντια στο ρεύμα της εποχής, της αμαρτίας, του ατομοκεντρισμού. Αλλά και η όποια διδασκαλία σήμερα είτε στην οικογένεια είτε στο σχολείο είτε στα ΜΜΕ δεν είναι διδασκαλία για το Θεό, αλλά προσφορά γνώσεων. Δεν είναι διδασκαλία ήθους, αγάπης, πνευματικής καλλιέργειας, αλλά διδασκαλία ξηράς επιστήμης, ορθολογισμού, εμμονής στον πτωτικό κόσμο. Και αυτό το κενό ενίοτε το συναντούμε και στην Εκκλησία, όταν η διδασκαλία εμμένει στο φαρισαϊκό τυπικό της τήρησης κατ' ακρίβειαν των νόμων, που καθίσταται όμως αδυναμία στην θέαση με τα όμματα της ψυχής του πνεύματος της παρουσίας του Αναστημένου Χριστού που ανακαινίζει και αναγεννά τον κάθε άνθρωπο. Εμμένει στην προσφορά γνώσεων για το Θεό, όχι όμως στην βίωση της παρουσίας του Θεού μέσα από τη ζωή της πίστης, της αγάπης, της κοινωνίας με το Θεό και τον συνάνθρωπο. Ας αναζητήσουμε τόσο εντός της Εκκλησίας όσο και εκτός αυτής αληθινούς διδασκάλους, που θα μιλούν και θα δείχνουν το Χριστό που βιώνουν εντός τους.

Ας υπερβούμε την ξηρά γνώση, που είναι μεν χρήσιμη, αλλά τυφλώνει με την αίσθηση της αυτάρκειας που γεννά σ' εκείνους που την κατέχουν. Και ας μεταποιήσουμε τη ζωή μας σε αντίσταση στο πνεύμα του συμβιβασμού με τις αξίες του κόσμου τούτου, σε επαναφορά των πνευματικών αξιών που θα μας βοηθήσουν να αντέξουμε στις όποιες κρίσεις, καθώς θα μας κάνουν να κρατούμε ανοιχτά τα μάτια της ψυχής μας. Και ας μην λησμονούμε την χαρά της παράδοσής μας, τη χαρά της πίστης μας και όλους εκείνους που μας δίδαξαν αυτήν την οδό, δηλαδή τους αγίους μας, τους πατέρες μας, τους διδασκάλους ημών εν τη πίστει. Μόνο με αναγέννηση στην Ανάσταση και αναβαπτισμό μας στην ζωή της κολυμβήθρας του Σιλωάμ που είναι η Εκκλησία μπορούμε να βρούμε νόημα και φως.

Πηγή: <http://themistoklismourtzanos.blogspot.com/>

<https://bit.ly/3dymeTO>